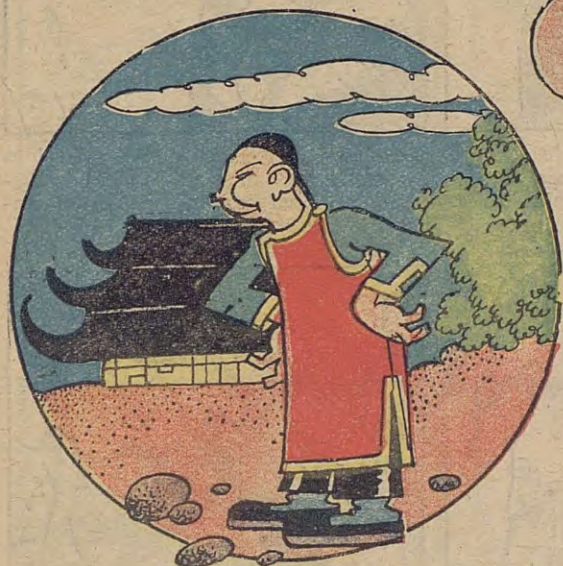

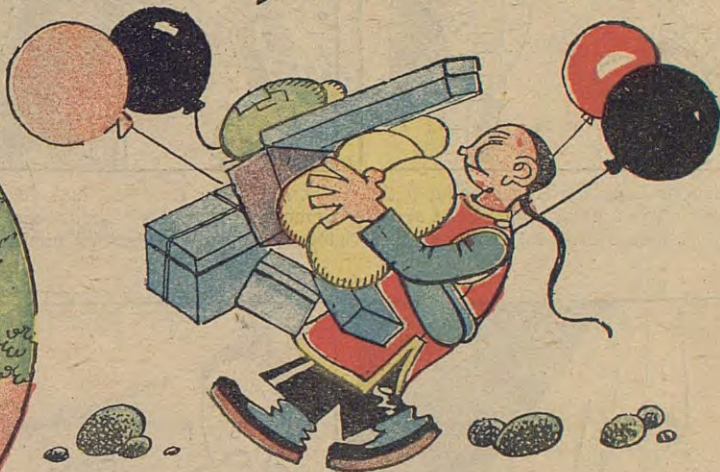
WEROOLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

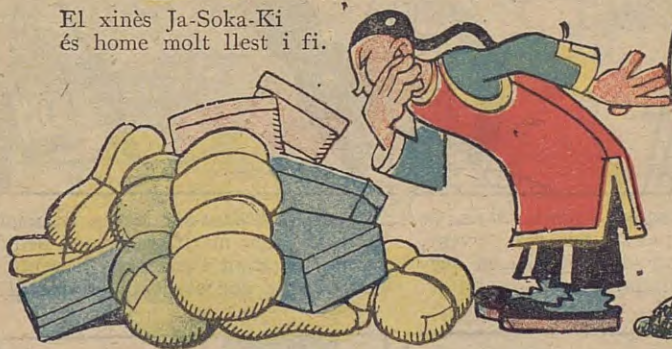
Un xinès espavilat

El xinès Ja-Soka-Ki és home molt llest i fi.

Va a comprar a la ciutat i torna molt carregat.

Rumia com ho farà per poder-ho tragar.

Té una pensada nostre home: Untar-se la cua amb goma.

Ben enterca li ha quedat i els embalums hi ha penjat.

I causa l'admiració dels ciutadans de Cantó.

moteno

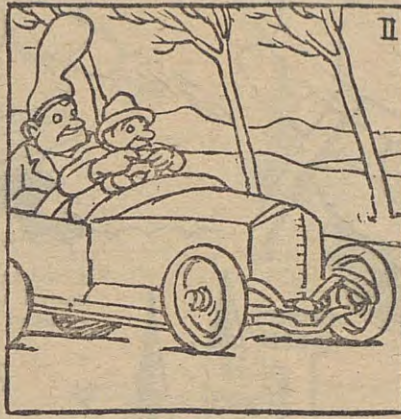
Ous rancis

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

I'oncle Pere ha visitat
els seus nebots a ciutat.

Després de molt passejar
se'n van a casa a dinar.

Li donen uns ous ferrats
que els troba un xiquet passats.

—Nois, a ciutat, com mengem!
no sé com no us maregem!

—Ous del dia us faré dur.
Es aliment bo i segur.

Així que al poble ha tornat
un cistell d'ous ha enviat.

Quan el recadé els portà
de seguit els van tastar.

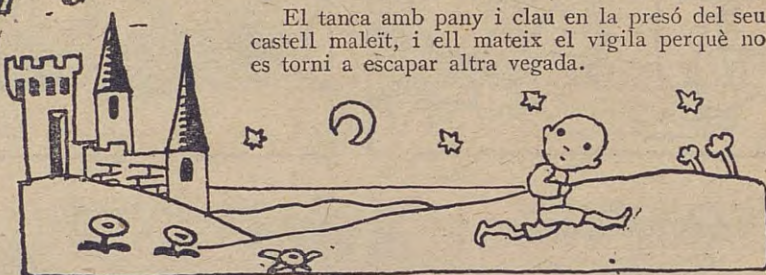
I així escriuen, en pocs mots,
a l'oncle Pere els nebots:

«Ens sap greu dar-li un disgust,
prò els d'aquí tenen més gust!»

Per una altra vegada encara l'ogre torna a agafar en Polzet, per preparar amb ell un festí apoteòsic.

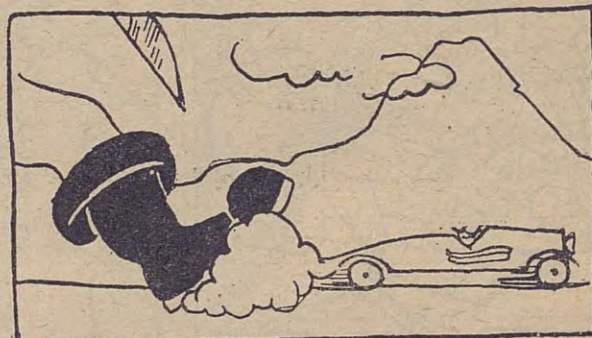

El tanca amb pany i clau en la presó del seu castell maleït, i ell mateix el vigila perquè no es torni a escapar altra vegada.

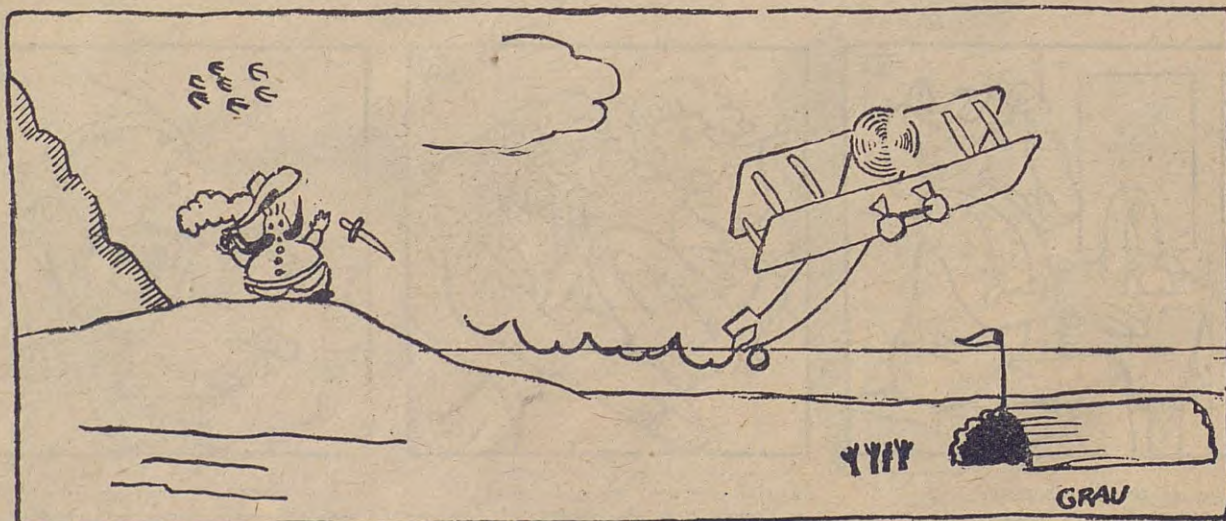
En Polzet burla la vigilància de l'ogre, i corre camps a través per mirar de salvar la seva pell, però ja sent els passos de l'ogre que el torna a perseguir amb les seves botes de cent llegües.

Quan en Polzet ja està a punt d'ésser agafat, troba un patinet que el salva per breus instants; però les botes de l'ogre corren molt...

Quan altra vegada torna a estar a punt d'ésser agafat, troba un 40 cavalls que el salva per una mica i pot avançar, però les botes corren molt, i quan ja es creia irremissiblement perdut...

troba un camp d'aviació, agafa un aeroplà, i l'ogre es veu derrotat, puix les seves botes no són voladores.

Y Y Y Y

GRAU

La més terrible venjança

El jove que seia a la taula del recó de la fonda, era una fera. Ja havia demanat set plats i encara no en tenia prou; es veu que portava gana endarrerida.

Quan per fi acabà, vingué el mosso amb un paperet tot sospitós.

—¿Què és això?

—El compte.

—Ah, el compte...! Està bé; digues a l'amo que vingui.

I l'amo vingué.

—¿Què se li oferia?

—Miri, em veig obligat a dir-li que no tinc cap cèntim.

—Doncs ¿per què menjava?

—Perquè tenia gana.

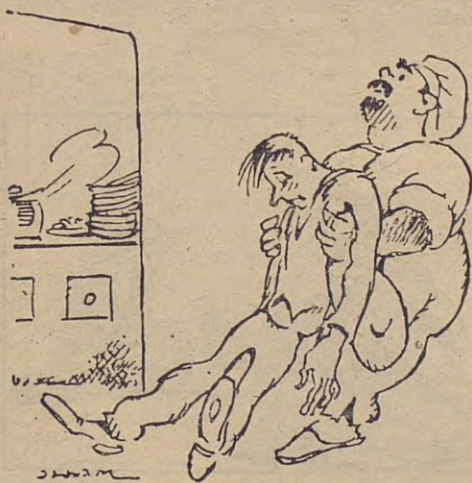
—Ah...! ¿tenia gana? No tingui por, ja l'hi faré passar.

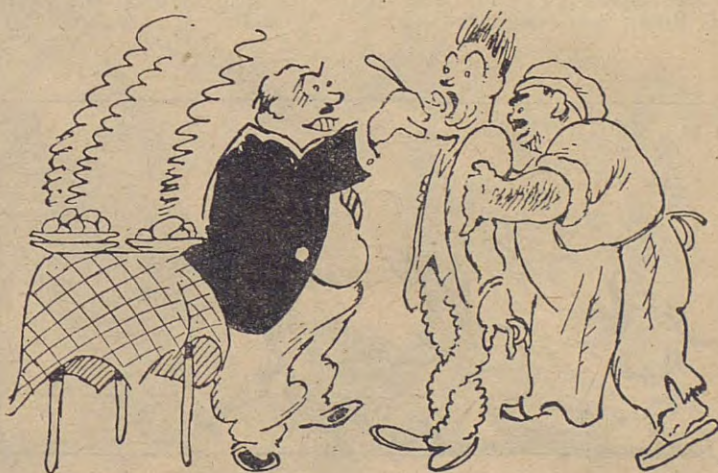
—Miri, jo em tinc que venjar d'una manera o altra, i la meva venjança serà una mica estranya. ¿Li han agradat els pastells a la «Pompador» que li hem servit per dinar?

—Ja ho crec; eren molt bons.

—Doncs, miri, el senyor cuiner li ensenyarà a fer-los.

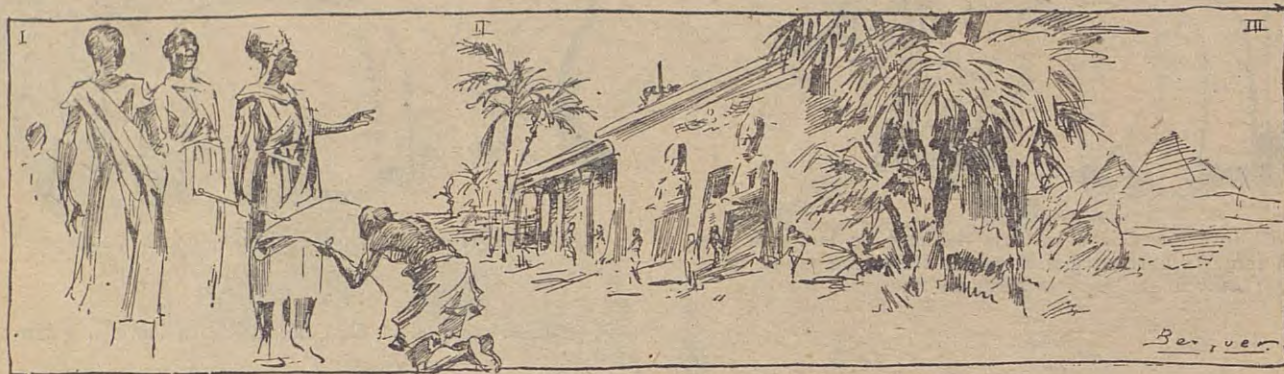

No sé què va passar a la cuina, però el cert és que al cap d'una hora el cuiner tragué la seva víctima, groc i marejat... enfastiguetat i amb un horror als pastells... «cloquettes» i altres coses per l'estil... per tota la vida.

Però no s'acabà aquí la cruel venjança; el pobre tingué que engolir, tant sí com no, l'obsequi que li féu l'amo de dos plats curulls de pastells «Pompador», dels que ell, per dissort, havia vist fabricar.

El pergamí

I Ptolomeu Làgida, rei d'Egipte per dret de conquesta, volgué donar al seu reialme l'esplendor que havia tingut al temps dels Faraons.

II I considerant que la saviesa era el més bell exornament d'una nació, féu construir un palau de les Muses, anomenat per això Museu, on hi recollí tots els llibres existents en aquella època, que ja eren molts milers.

III Els més savis filòsofs i gramàtics acudiren d'arreu del món per fruir d'aquella grandiosa biblioteca. Alexandria esdevingué la ciutat més culta d'aquell temps.

IV Heus aquí que Eumenes, rei de Pèrgam a l'Àsia, resolgué imitar el seu confrare d'Egipte i fundà també una gran biblioteca encarregant a molts savis que anessin pel món a treure còpies dels llibres més importants.

V El d'Egipte, en saber-ho, volent guardar per ell l'exclusiva de la cultura, impedí l'exportació del pàpirus, fulla vegetal produïda a Egipte amb la qual es feien els llibres en aquell temps.

VI El rei de Pèrgam, en trobar-se sense pàpirus, no podia dur endavant la seva biblioteca, però aviat va tenir un acudit famós.

VII Amb pells de cabra ben polides féu preparar aquesta membrana resistent que avui anomenem pergamí del nom del reialme on fou inventat.

VIII I així pogué tenir una biblioteca tan proveïda com la del seu rival, i a més a més, de major durada, ja que el pergamí és més resistent que el pàpirus.

IX La seva invenció acabà per desterrar el pàpirus de tot arreu i fins a la invenció del paper, el pergamí s'usà per confeccionar tota mena de llibres i documents.

Dos financers

EN Casí Pelat passejava per la Rambla per manca d'altra cosa que fer, quan va trobar-se de sobte amb el seu vell amic i company d'escola en Manric de Lavirolla, darrer descendent d'una casa nobilíssima.

La troballa dels dos amics fou afectuosa en extrem.

—Casi, fa un segle que no et veia!

—Manric! Ditxosos ulls!

—Escolta, Casi, voldria parlar amb tu, però és cosa llarga.

—Jo també t'he de parlar llarg, Manric.

—Doncs entrem a un bar i parlem.

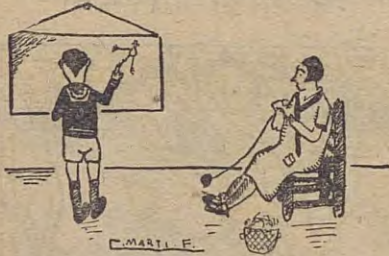
—No puc—féu en Casi—. He d'ésser a una junta d'aquí a deu minuts.

—Doncs vina demà al vespre a sopar amb mi.

—Amb molt de gust. ¿Encara vius al teu palau de Pedralbes?

—Sí, Reina Elisenda, 1234 bis. A les vuit en punt, eh?

DE COL.LABORACIO

—A aquest ninot que dibuixes li falta un braç.

—Oh, que no ho veus que és un pobre!

—No faltará, perquè és ben cert que t'he de parlar.

—Oh, i jo també, ja t'hò he dit!

—Doncs, així fins a demà.

—Fins a demà.

—Adéu, Manric.

—Adéu, Casi.

I els dos amics es separaren. En Manric continuà el seu passeig, i en Casi es dirigí a la junta que l'esperava, que era la dels seus creditors.

Perquè ara ja ho podem dir. En Casi Pelat estava a la sopa i no tenia més que tres pessetes cinquanta a l'actiu contra un passiu d'alguns milers de duros. Per això s'havia alegrat tant de trobar l'aristocràtic Manric de Lavirolla. De segur que en podria treure alguna cosa... crèdits per a algun negoci... o almenys una bona col·locació. Calia, demà, fer-li bona impressió durant el sopar... i ara que hi pensava! En Manric vivia en un veritable palau, amb criats d'uniforme i tot... i de segur que sopava amb smoking! Quin compromís! Perquè en Casi ja en tenia, ja, de smoking, però feia dos mesos que era a treure taques... i per despenyorar-lo necessitava quinze duros!

Quinze duros! D'on els treuria!

Als seus creditors, reunits per tractar de la seva situació i possibilitats de pagament, s'atreví a demanar-los

aquest petit préstec, explicant per què els necessitava. Es tractava de fer un bon paper davant de l'únic home que podia resoldre-li la seva situació anguniosa.

Però els creditors feren el sord.

Llavors, un cop estigué llest de la reunió, cuità a passar balanç de les seves possibilitats.

Tenia encara rellotge, cadena, estilogràfica i botons d'or pels punys. De tot plegat el prestamista li n'oferí deu duros. En faltaven cinc.

Visità deu ex-amics, i pesseta de l'un, dues de l'altre, arribà a recollir tres duros. Amb tres pessetes i mitja que ell tenia... ja només n'hi faltaven sis i mitja...

Aquell vespre, en Casi Pelat anà a vendre diaris... i l'endemà al matí també, fins que guanyà les sis i mitja que li faltaven.

A les sis de la tarda desempenyà el seu smoking, i dejú des del dia abans es preparà a rescabalar-se en el sumptuós àpat que li donaria el seu amic.

Podeu comptar si fou puntual. Però l'esperava una decepció! Tanta feina per obtenir l'smoking i el seu amic el rebé amb americana...! En Casi va quedar molt intranquil, pensant que potser feia el ridícul amb el seu vestit solemne!

Però les inquietuds li desaparegueren en trobar-se davant d'una taula ben proveïda. El sopar fou realment esplèndid i abundant, servit, com en Casi havia suposat, per un criat amb uniforme.

Quan hagueren acabat, en Manric féu sortir el criat i anaren ambdós a seure vora el foc, amb havans i benedictina. I llavors Manric de Lavirolla prengué la paraula...

En Casi l'escoltà primer amb curio-

sitat, després amb atenció, després amb astorament: En Manric, amb molta diplomàcia i moltes circumlocucions, li estava demanant diners per posar un negoci! La veritat es féu clara dintre

DE COL.LABORACIO

—Aleshores, la meva tia m'envià mil pessetes...

—¿Així em pagaràs el que em deus?

—Espera... espera l'acabament del meu somni.

la pensa d'en Casi, i vençut per la comicitat de la situació, esclatà en una riallada inextinguible.

—¿Què et passa? ¿De què rius?—li preguntà en Manric.

—Res, home! Que m'estàs demanant diners i jo he vingut pel mateix! Has de saber que m'he empenyorat fins els botons de la camisa per poder rescatar aquest smoking... per causar-te bona impressió!

En Manric de Lavirolla quedà parat, però acte seguit esclatà també en una riallada formidable.

—I tu ¿de què rius ara?—demanà en Casi.

—No vols que rigui! Justament avui he empenyorat el meu smoking per poder comprar aquest sopar... i fer-te bona impressió!

—Ja en van de bruts aquesta quitxalla! He hagut de rentar la cara a cinc abans no he trobat el meu.

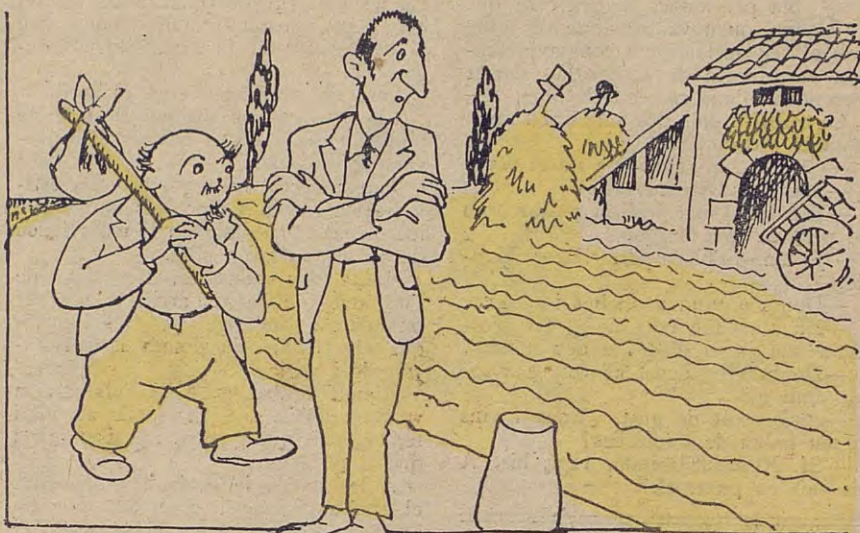
(De *The Passing Show*)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Diu que el treball dignifica,
prò... a vegades modifica.*

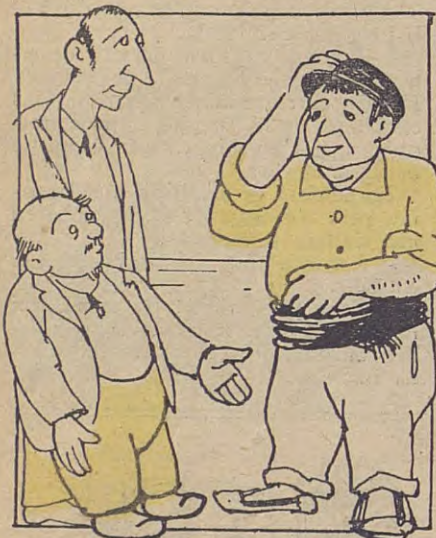

El jutge, per jugadors, els ha processat tots dos.

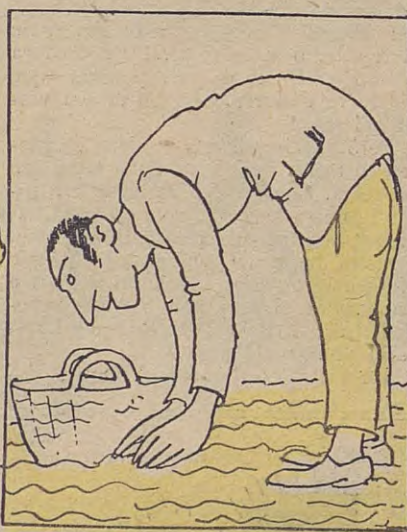

I prompte els ha desterrat a una hora de la ciutat.

—En el camp haurem de viure.
—No serà tot cantà i riure!

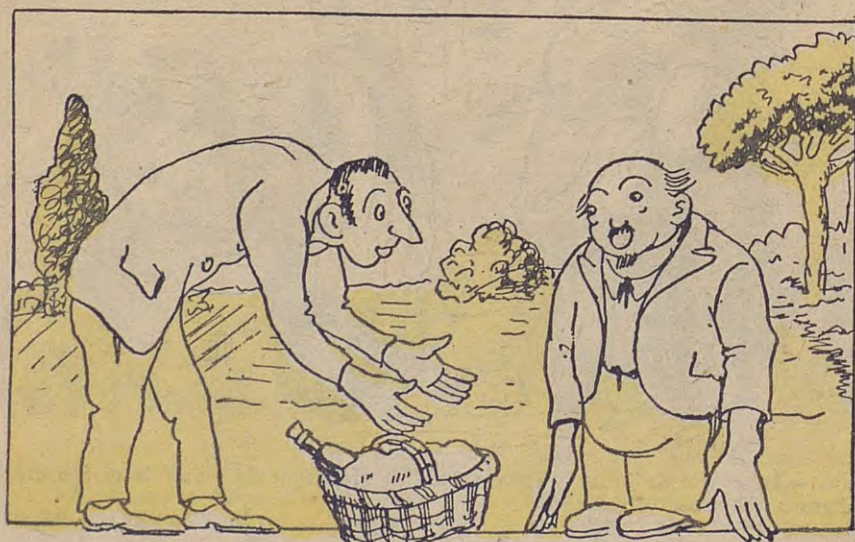
Troben aquell mateix dia treball en una masia.

En Baliga ha de plantar ajupit, tot un favar.

Encarreguen a en Balaga esporgar tota l'obaga.

S'ho prenen tant de valent que els queda el gest permanent.

Balaga el braç ha estirat i en Baliga està corbat.

Passava un Circ ambulat i s'hi lloguen a l'instant.